

Onduidelijkheid in Onderbanken...

Schreef ik in mijn laatste column, alweer drie weken geleden, over de diffuse bronnen van waterverontreiniging, vandaag wil ik nog aanduiden welke rol de bestrijdingsmiddelenindustrie, goed voor € 38 miljard omzet per jaar wereldwijd, daarin speelt.

Sinds de DDT de aarde dreigde te verwoesten en veel te laat verboden werd, zijn ook de bestrijdingsmiddelen Atrazine (2004) en lindaan (2007) met een overgangsregeling verboden. Inmiddels heeft deze tak van de chemie weer nieuwe "gewasbeschermingsmiddelen" op de markt gebracht die terecht met het nodige argwaan bekeken mogen worden.

Ik schreef laatst over Neonicotines die reeds in diverse EEG landen verboden zijn, maar door "polderend" Nederland eerst nog bestudeerd moeten worden. Zo zou ook het menselijk DNA door het product Roundup (Glyphosaat, in Denemarken verboden op zware kleigronden), volgens een Frans onderzoek, aangetast kunnen worden!

Een ding is zeker, wij zitten in een steeds, door grote wereldconcerns, aangedreven en dus doordraaiende carrousel van nieuwe z.g. "onschuldige" bestrijdingsmiddelen, die na een lange gebruikstermijn niet zo "onschuldig" blijken te zijn en vervolgens aarzelend door de overheid verboden worden.

De agrarische sector wordt er op aangekeken, maar de aanbieders blijven kennelijk buiten schot.

Als u, als particulier, al moeite heeft die ontwikkelingen te volgen en bovendien nog gemakkelijk alternatieve bestrijdingsmiddelen kunt toepassen (wieden, branden) dan is het toch verklaarbaar dat de agrarische sector enorm met dit aanbod worstelt.

Ook al is de voorlichting nog zo goed, maar de steeds veranderende beoordeling van de "voorgeschreven" gewasbeschermingsmiddelen en het achteraf vaststellen van de schadelijkheid daarvan legt een enorme verantwoordelijkheid bij de land- en tuinbouw.

Tijdens mijn korte verblijf in Kroatië kon je alweer de gevaarlijke invloed van de grote agrarische- en voedselconcerns bemerken. Als aanloop naar de toetreding tot de EEG zie je dat grote arealen ruwe grond ontwikkeld worden voor de wijnbouw. Het is jammer dat niet alleen de natuur daar de dupe van wordt maar ook de kleine en middelgrote wijnboer, die er naar streeft kwaliteitswijn te maken, maar die niet in staat is de enorme oppervlakten natuur te kopen, laat staan met groot materieel te ontginnen.

Wat heeft dat met Onderbanken te maken?

Wij leven, God zij dank, nog in een mooie groene omgeving, maar laten wij met zijn allen de natuurlijke waarden, die nog reesteren in dit gebied, koesteren en vooral behouden.

Daarvoor zijn de verantwoordelijkheden bij diegenen die grote grondoppervlakken exploiteren erg hoog, mede omdat vele diffuse bronnen leiden tot verlies aan kwaliteit van de oppervlaktewateren en uiteindelijk dus aan kwaliteit van leven.

Ten slotte:

Vrijdag werd ik aangesproken door een landbouwer, die zei te spreken namens een groot gedeelte van de agrarische sector, en mij dreigde met rechtszaken als ik op deze manier voortging met mijn wekelijkse columns over het groene Onderbanken. Ik besef dat ik deze reacties uitlok en zeg: "It is all in de game".

Pierre Lindner